

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 153/2020
16.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Петроније Пауновић адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Татјана Стаменковић адвокат из ..., ради исељења, решавајући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Лесковцу, у седници већа одржаној дана 16.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Лесковцу.

Образложење

Апелациони суд у Нишу се, решењем Гж 3392/2019 од 18.07.2019. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Лебану П 1014/18 од 03.04.2019. године и одлучио да предмет достави Вишем суду у Лесковцу, као стварно надлежном суду.

Виши суд у Лесковцу није прихватио стварну надлежност и, сматрајући да је за суђење у овом спору стварно надлежан суд који му је предмет уступио, изазвао је сукоб надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежност, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је за суђење у овом спору стварно надлежан Виши суд у Лесковцу.

Означени судови не прихватају надлежност за одлучивање о жалби коју је тужена изјавила против пресуде Основног суда у Лебану П 1014/18 од 03.04.2019. године. Наведеном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за исељење тужене са свим лицима и стварима из просторија које користи у породичној стамбеној згради и њихову предају тужиоцима као власницима зграде. Овај тужбени захтев постављен је у тужби, у којој су тужиоци вредност предмета спора одредили износом од 15.000,00 динара. Пресуда првостепеног суда садржи поуку о правном леку да је дозвољена жалба Апелационом суду у Нишу.

Законом о уређењу судова прописано је да о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима одлучује апелациони суд, осим о жалбама на пресуде у споровима мале вредности, о којима одлучује виши суд (члан 24. став 1. тачка 3. у вези члана 23. став 2. тачка 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из став првог тог члана.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева је исељење тужених из просторија у породичној стамбеној згради тужилаца и предају тих просторија у посед тужиоцима. Ради се о чинидби, а не о спору поводом непокретности. Предмет спора о непокретности било би утврђење, престанак или промена неког права на непокретности, а тужбени захтев се у том случају усмерава само према носиоцу тог права.

Тужиоци су у тужби одредили вредност предмета спора износом од 15.000,00 динара. Наведена вредност предмета спора не прелази износ из члана 468. став 1. ЗПП. Зато се ради о спору мале вредности, тако да је за поступање по жалби против пресуде основног суда донете у том спору стварно надлежан Виши суд у Лесковцу као непосредно виши у односу на основни суд.

Из наведених разлога је применом члана 22. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић